

„Pojďte, jezte a pijte!“

Hošťálková 15. 10. 2017

Písně: 65, 459, sk. „ECHO“, 177, 699

Čtení Písma: Izaiáš 55, 1 - 11

Text kázání: Přísloví 9, 5

Milí bratři a sestry,

neděle „Díkuvzdání za úrodu“ nám chce opět po roce připomenout, že to nejsme jen my lidé, kteří se o sebe umí postarat, ale že naše životy, naše budoucnost i každý náš den jsou přímo závislé na Pánu Bohu, našem nebeském Otci, a že právě jemu patří naše vděčnost. - Proto naše „díkuvzdání“, proto si připomínáme i my, stejně jako generace před námi, že: *„Bez Božího požehnání, marné naše namáhání“*.

To slovo z knihy Přísloví - ale také volání proroka Izaiáše, které jsme četli - je velikým pozváním: **„Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno...!“**. Tak zval ke stolu své učedníky také Pán Ježíš Kristus - byl na něm připraven chléb a také víno, stejně jako je k Večeři Páně připraven také tento stůl v našem kostele. Ale chléb a víno jsou zároveň také symboly darů této země, které nám připomínají, že člověk na tomto světě, aby mohl žít, potřebuje jíst a pít. Země nám - podle Božího stvořitelského řádu - opět vydala ze svého životadárného pokladu všechno potřebné k zajištění naší pozemské existence - opět na další rok.

Soustředme se nejprve na **chléb**. Jaký je jeho příběh, o čem nám vypráví? Určitě především o práci lidských rukou, které musely nejprve připravit půdu, zasévat semeno, úrodu pak posekat a sklízet. Lidské ruce se pak také musely postarat o to, aby bylo zrna proměněno na mouku, uhněteno těsto a konečně v peci upečen chléb. Jaká je to pokaždé namáhavá a zdoluhavá cesta - od zasetí až po chvíli, kdy bereme do rukou hotový chléb! Možná nám to už dnes mnoho neříká a potřebovali bychom určitý čas pobýt tam, kde je tento proces stále očividný a kde by byly potřebné také naše ruce, abychom si opět uvědomili, kolik lidského úsilí, námahy, potu a důmyslu je ukryto v každém bochníku chleba. Kolik je v něm ukryto také lidských starostí, aby se dobře urodilo, sklídilo, aby bylo pro všechny dost, aby chléb voněl a chutnal! Nevíme, kolika lidem vlastně vděčíme za každý chléb, a jakou si zaslouží úctu, když si z něj tak samozřejmě každý den ukrajujeme.

Právě tady nesmíme zapomenout také na to, že všechno lidské úsilí by vyšlo naprázdno, kdyby sám Bůh, náš nebeský Otec, nedal ke všemu příhodný čas, abychom mohli zasévat, sklízet a pak jíst. Žalmista k tomu říká: **„Oči všech s nadějí vzhlíží k tobě a ty jim v pravý čas dávaš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije“** (Ž 145,15-16). K tomu snad smíme pouze dodat, že když Pán Bůh svou ruku přivře, poznáváme, že nezáleží jen na nás, na našich plánech, práci a pílí, ale také na Tom, **„který se smilovává“**.

A jaký je příběh **vína**? O čem nám může vyprávět právě ono? Jeho příběh začíná někde na svazích do kterých se opírá slunce. Tam víno do sebe neustále natahuje jeho jas a hřejivé paprsky. A slunce je také formuje k dokonalosti - jeho zralost, barvu, aromatickou vůni a mnoho dalších vlastností. Ale lidské ruce nesmí zahálet

ani u vína, vždyť také víno vyžaduje mnoho péče a lidského umu - víno zraje nejen na vinici, ale také ve vinných sklepech. Kolik je to starostí, než se hrozny promění v dobrý nápoj, který se podává při různých slavnostních příležitostech. I Pán Ježíš zvolil právě víno pro slavení jeho Večeře se svými nejbližšími.

Ale Ježíš, když do svých rukou vzal chléb a víno a žehnal jim, dal obojímu ještě jiný než přirozený smysl. Držel ve svých rukou chléb a řekl: **„Toto je mé tělo, které se za vás vydává“**. Chléb má svůj smysl v tom, že jej krájíme, nebo ulamujeme a jíme. A Ježíš říká, že právě tak bylo pro nás vydáno a obětováno jeho tělo, aby byl uspokojen náš vnitřní hlad a žízeň po věčnosti. - Jinak **„nadarmo časně vstáváme, dlouho vysedáváme a jíme chléb trápení“** (Ž 127,2). Jakkoli je pro nás chléb důležitý a nezbytný, přesto o něm Ježíš může a musí vyhlásit: **„Ne samým chlebem bude člověk žít, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“** (Mt 4,4). Chléb nestačí proto, protože z něj získáváme sílu pouze k tomuto dočasnému a pomíjivému životu. Proto nás chléb při Večeři Páně pokaždé odkazuje ke Kristu a jeho oběti, kterou podstoupil z lásky k nám, aby nám mohlo zazářit světlo věčného života.

A právě tak nás ke Kristu odkazuje i víno. Připomíná nám, že Ježíš byl v Getsemane v presu kříže a smrti, že jsme byli našemu Pánu tak drazí a že **„nás tak miloval, že dal svého Syna“**, aby jeho krví zaplatil za všechny naše viny a dluhy a nabídl nám odpuštění, pokoj a smíření. Ježíš bere do rukou kalich s vínem a říká: **„Toto je má krev, která se za vás prolévá“**. Je zvláštní, že právě s vínem lidé spojují své nejrůznější přípitky, které jsou spojeny s nejrůznějšími přáními, jaké si jen člověk může přát a jaké může přát jeden druhému. A přece při Večeři Páně pokaždé připijíme ještě na mnohem víc, než jen na to, co může přát člověk člověku. Ve Večeři Páně jde právě o potvrzení té velké naděje, že to **„co lidské oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, to připravil Bůh těm, kdo ho milují“** (1.Kor 2,9). Přípitek při Večeři Páně je víc než jen pouhé lidské přání. Je za ním Kristova prolitá krev, jeho moc nad smrtí a nade vším, co člověka pokojuje a připravuje o všechny naděje a pouhá přání.

Ale ve Večeři Páně nejde jen o to, co se událo a stále děje mezi námi a Bohem. Jistě ona nám to jakoby stále znovu klade před oči a tak nám to zpřítomňuje. Ale nejde jen o tento náš vztah k Bohu a jeho k nám. Jde též o naše vzájemné vztahy, o dokonalou jednotu. Chléb a víno, přes svou naprostou odlišnost, přece mají jedno společné. Na bochník chleba bylo zapotřebí mnoha zrn a přece konečným výsledkem je jeden chléb. Právě tak i na víno bylo zapotřebí mnoha jednotlivých bobulí hroznů, aby výsledkem bylo jedno jiskřivé víno. Obojí také prochází procesem kvašení. Je to jakýsi dočasný stav nepoživatelnosti. A přece nakonec je tu krásný a chutný výsledek.

Tímto kvasem proměny mezi námi lidmi je sám Ježíš Kristus. On to je, který pročištěje naše vzájemné vztahy a vytváří z nás, různých lidí, jeho jednotný lid, takže se všichni navzájem můžeme nazývat bratřími a sestrami, stát jeden vedle druhého ve společenství lásky jedné víry a jedné naděje. A jako děti nebeského Otce, se mu smíme a máme podobat právě v lásce, která nás navzájem spojuje a tvoří z nás jeden lid, jako je jeden chléb a jedno víno. Pán Bůh nás ve své lásce k nám předešel, aby nám ukázal na jedinečnost a důležitost našich cest, které nás mají právě takto spojovat.

Proto je Večeře Páně také vždy spojena s pokáním a vyznáním vin, s touhou po odpuštění a s očekáváním na obnovu v lásce a jednotě. Při Večeři Páně pokaždé přestáváme být jen posluchači a diváky, ale vstáváme ze svých míst, vytváříme jeden kruh a něco zvláštního se děje v našich srdcích, pro co třeba nenacházíme ani slov, ale co je právě Večeří Páně manifestováno a dosvědčováno.

Jak je pro nás křesťany odkaz ke chlebu a vínu pozoruhodný a zvláštní! Tyto živly a symboly nás nevedou pouze k vděčnosti za obdarování pro časný život, za to, že náš život je opět zabezpečen před hladem, nedostatkem a strádáním; připomínají nám zároveň dílo spásy, které pro nás vykonal a nám je odkázal Ježíš Kristus - Večeře Páně je právě jeho trvalým odkazem. A zároveň si takto uvědomujeme, že patříme jeden druhému v lásce, úctě, oddanosti a službě a všichni pak společně Kristu. Jak bychom tedy neměli přijmout jeho pozvání, když jde o tak velké věci, které sám Ježíš Kristus vložil do onoho prostého slova: „**Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno.**“

Amen.